

מ"ת 46970/08/15 - מדינת ישראל נגד ע י

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

02 ספטמבר 2015

מ"ת 46970-08-15 מדינת ישראל נ'
י.(עציר)

ת"פ 46960-08-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

ע י (עציר)

המשיב

נ ו כ ח י מ :

ב"כ המבקשת : עו"ד יהונתן גנץ

ב"כ המשיב : עו"ד דן באומן

המשיב הובא ע"י השב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כתב האישום מייחס למשיב 2 אישומים. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לאישום הראשון, אישום זה מייחס למשיב עבירה של תקיפה ו-3 עבירות איומים.

בעניינו של המשיב התקבלה חוו"ד פסיכיאטרית, ממנה עולה כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין, וכך היה גם בעת ביצוע העבירה.

הצדדים מסכימים להפסקת הליכים לפי סעי' 170, וגם לאשפוזו של המשיב לפי סעי' 15א' לחוק לטיפול בחולי נפשי. המחלוקת בין הצדדים נוגעת למשך האשפוז המירבי.

עיון בדברי ההסבר לתיקון לחוק מעלה, כי מדובר בתיקון שנעשה בעיקרו על מנת למנוע מצב שבו אדם "נשכח" בין כותלי ביה"ח הפסיכיאטרי ומאשפוז שם תקופה ממושכת הרבה מעבר למשך הענישה האפשרית עפ"י החוק. הדברים

עולים גם מהדיונים לקראת קבלת החוק, וגם מדברי הסבר בהצעת החוק. בסופו של דבר לשון החוק מאפשר לביהמ"ש לקבוע משך אשפוז מרבי בהתאם לעונש הקבוע לצד העבירה החמורה בכתב האישום, גם נוסח הצו המצורף לחוק מלמד על משך אשפוז מרבי בהתאם לעונש המקסימלי הקבוע לצד העבירה. בהחלטה מפורשת מעמיה בסוגית משך האשפוז המרבי, קבע חברי כב' השופט מלמד בת.פ 40739-09-13, כי משך האשפוז המרבי נקבע עפ"י העונש המפורט בחוק. באותה החלטה התייחס כב' השופט מלמד לתכלית תיקון החקירה, לנוסח ובעיקר להבדל שבין ענישה, לבין אשפוז. דברים אלו מקובלים עליי במלואם, וכך גם הנמקה המפורטת.

הסנגור הפנה להחלטת כב' השופט רוזן בת.פ 32571-07-15, באותה החלטה קבע כב' השופט רוזן, כי לביהמ"ש שיקול דעת ביחס למשך האשפוז המרבי, דומה כי הקביעה בעניין קיומו של שיקול דעת איננה בבחינת "מהפכה משפטית". לשון החוק מדברת על כך, שביהמ"ש "רשאי לקבוע משך אשפוז מרבי. מכך נלמד שיקול דעת". אין להסיק מכך, כי בכל מקרה ומקרה יש צורך לקבוע מתחם ענישה ולגזור את משך האשפוז ממשך מאסר בפועל שהיה נגזר לו הודה והורשע הנאשם. גם כב' השופט רוזן באותה החלטה מאזכרת, לא הלך בדרך זו, לא קבע מתחם עונש ולא גזר מענישה אפשרית זו את משך האשפוז. אני סבור, שככלל בתיקים מסוג זה שבפניי, שבהם הענישה המרבית אינה עולה על 3 שנות מאסר, אין כל עילה לחרוג מהעונש הקבוע לחוק לצורך קביעת משך אשפוז שונה. רק במקרים שבהם קיים אי התאמה בולט לעין בין שנות המאסר הקבועות, לבין טיב המעשים המיוחסים בכתב האישום, יהיה מקום להעלות טיעון זה ולהידרש לו. גם במקרים אלו אבהיר ואומר, שאין צורך לקבוע מתחום ענישה, שכן האשפוז איננו בבחינת עונש, והשאלה התיאורטית מה גזר הדין לו צפוי היה הנאשם, איננה השאלה הנכונה.

קיימות ראיות לכאורה לעבירות, מושא האישום הראשון.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 ולפי 15 א' לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המרבית היא על פי סעיף 192 לחוק העונשין, מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד נורית פרחי ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

תשומת לב הפסיכיאטר המחוזי לבקשתו של הנאשם לאשפוז בתה"ש ששם הוא מוכר באשפוזים הקודמים.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

המזכירות תסרוק לת.פ ותסגור התיק.

ניתנה והודעה היום י"ח אלול תשע"ה, 02/09/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור , שופטת

הוקדעלידיציפיבסלו